

Hồi 8

Thiên Võng Khô Khô

Mưa lạnh, màn mưa cực mỏng.

Cũng màn mưa mỏng đó, rười phất phơ trên cây ngô đồng trước ngõ, trĩu nặng trên lá cây ngô đồng, trĩu nặng trên nhân tâm sâu lắng.

Long Ngũ đi qua hành lang, còn chưa ra tới ngoài ngõ, y không muốn mắc mưa.

Liễu Trường Nhai bắt kịp y.

Y biết, dù chưa mở miệng nói, Liễu Trường Nhai không cần phải nói.

Cả hai đứng bất động ở đầu hành lang, nhìn cây ngô đồng trong cơn mưa lạnh, không biết đứng như vậy bao lâu rồi.

“Hồ Lực quả là một người rất tàn độc”. Long Ngũ đột nhiên thở dài, “Không chỉ tàn độc với người khác, tàn độc với cả chính mình”.

Liễu Trường Nhai điềm đậm thốt:

- Có lẽ đó là vì lão biết lão không có đường thoát.

Long Ngũ hỏi:

- Vì lão không có đường thoát, cho nên người phóng thích lão ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi cũng là người tàn độc.

Long Ngũ thốt:

- Người không phải vậy.

Liễu Trường Nhai cười, hoàn toàn không phải nụ cười sung sướng.

Long Ngũ quay đầu nhìn hấn, nói:

- Người ít ra để cho lão ta bảo toàn thanh danh.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Đó là vì thanh danh của lão ta không phải là ăn cắp về, lão khổ tâm lao lực tranh đấu vì nó.

Long Ngũ thốt:

- Ta biết.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Huống hồ, tôi và lão vốn không có thù hận riêng tư, tôi hoàn toàn không muốn hủy diệt lão.

Long Ngũ nói:

- Nhưng người cũng hoàn toàn không bức bách lão tự thú, ngay cả bắt lão giao ra tang vật ăn cắp người cũng không làm.

Liễu Trường Nhai:

- Tôi không làm, tôi bất tất phải làm.

Long Ngũ hỏi lại:

- Bất tất ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Lão là người rất thông minh, tôi không bức bách lão, lão cũng tự nhiên sẽ đáp phục.

Long Ngũ hỏi:

- Cho nên người ra đi, để cho lão tự giải quyết sự việc ?

Liễu Trường Nhai thừa nhận.

Long Ngũ thốt:

- Cho nên hiện tại vụ án chưa kết thúc.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Chưa.

Long Ngũ trầm ngâm, đột nhiên hỏi:

- Lão nếu tự nguyện giao ra tang chứng, nếu tự nguyện giải quyết sự việc, vụ này không phải coi như kết thúc sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không.

Long Ngũ hỏi:

- Tại sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ông nên biết tại sao.

Long Ngũ quay đầu, nhìn đám mây đen xa xa, một hồi lâu sau, chậm chậm hỏi:

- Người không thể tha Thu Hoàn Ba ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không.

Thần thái trên mặt hắn biến thành nghiêm túc, chậm chậm nói tiếp:

- Công lý và pháp luật tuyệt không thể để cho ai phá hoại, vô luận là ai phạm tội, nhất định phải chịu trừng phạt.

Long Ngũ hốt nhiên quay đầu, nhìn hắn chằm chằm, nói:

- Người thật sự là ai đây ? Tại sao nhất định phải giải quyết chuyện này ?

Liễu Trường Nhai trầm mặc, một hồi lâu sau, chậm chậm trả lời:

- Tôi ít ra không phải là tôi.

“Người là ai ?” Long Ngũ hỏi lại lần nữa, “Thật ra người là ai ?”.

Liễu Trường Nhai ngậm miệng.

Long Ngũ nói:

- Người đương nhiên tịnh không phải là người mà người nói cho người ta biết, người tịnh không muốn tự bán mình, cũng tuyệt nhất định không bán mình.

Liễu Trường Nhai không phủ nhận.

Long Ngũ tiếp:

- Nhưng cả ta lẫn Hồ Lực điều tra lai lịch của người, chúng ta đều không thể tìm ra.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên ông nghĩ không ra ?

Long Ngũ đáp:

- Thật sự nghĩ không ra.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói:

- Tôi nếu nghĩ không ra chuyện gì, chỉ dùng một phương pháp để đối phó.

Long Ngũ hỏi:

- Phương pháp nào ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Nghĩ không ra chuyện gì, thì tạm thời không thêm nghĩ tới.

Long Ngũ hỏi:

- Còn sau này ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Vô luận bất cứ chuyện gì, sớm muộn gì cũng có ngày đưa ra ánh sáng, một khi ông nhận nại, sớm muộn gì cũng biết.

Long Ngũ ngậm miệng.

Có lẽ y không còn cách suy luận nào, nhưng ít ra y không thể hỏi nữa. Mưa dầm rả

rích, màn đêm dần dần chìm đắm.

Trên hành lang có tiếng chân người trầm trọng.

Một người cầm lồng đèn giấy, chậm chậm bước ra từ đầu hành lang tối tăm bên kia.

Ánh đèn chiếu lên cái đầu bạc trắng của lão, chiếu lên mặt lão, chính thị là lão gia nhân trung thành của Hồ Lục.

Trên mặt lão không có một chút biểu tình.

Lão vốn đã học qua cách ẩn tàng nỗi bi thống trong tâm.

- Hai người còn chưa đi sao ?

- Chưa.

Lão gia đình chậm chậm gật đầu, nói:

- Hai người đương nhiên chưa đi, nhưng lão gia tử thì đã đi rồi.

- Ông ta đã đi ?

Lão gia đình nhìn đăm đăm vũng nước mưa bên ngoài, thốt:

- Trên trời phong vân bất trắc, số người họa phước khó lường, ta thật sự không nghĩ rằng lão nhân gia lại phát bệnh.

- Ông ta phát bệnh mà chết ?

Lão gia đình gật đầu, nói:

- Bệnh phong thấp của ông ta đã thấu tận xương, vốn đã thành phế nhân, sống tới hôm nay, cũng không phải dễ dàng.

Trên mặt lão không có biểu tình gì, nhưng trong ánh mắt lại để lộ một biểu tình rất kỳ quái, không biết là vì bi thương cho Hồ Lục, hay là vì đang cầu xin Liễu Trường Nhai, cầu xin hắn đừng nói ra bí mật của lão già đã khuất bóng.

Liễu Trường Nhai nhìn lão ta, chung quy cũng gật đầu, nói:

- Không sai, ông ta nhất định phát bệnh mà chết, ta cũng thấy bệnh ông ta rất trầm trọng.

Trong mắt lão gia nhân có nét cảm kích, đột nhiên thở dài thốt:

- Đa tạ, người quả là một người tốt, lão nhân gia hoàn toàn không nhìn lầm người.

Lão thở dài, chậm chậm lê bước qua mặt Liễu Trường Nhai, đi ra ngoài ngõ.

Liễu Trường Nhai không nhin được, hỏi:

- Lão đi đâu vậy ?

- Đi báo tang lão gia tử.

- Đi đâu báo tang ?

“Báo cho Thu phu nhân”. Thanh âm lão gia đình đột nhiên đầy oán hận, “nếu không vì ả, lão nhân gia không bị bệnh trầm trọng như vậy, hiện tại lão nhân gia đã ra đi, ta nhất định phải cho ả biết”.

Nhân tình Liễu Trường Nhai lóe sáng, lại hỏi:

- Nàng có đến đây tế ông ta không ?

“Ả nhất định đến”. Lão gia đình gần từng tiếng, “Ả không thể không đến”.

Bên ngoài mưa càng lớn.

Lão gia đình chậm chậm đi ra, lồng đèn cầm trong tay, nhanh chóng bị nước mưa dập tắt.

Nhưng lão chừng như hoàn toàn không có cảm giác, vẫn cầm lồng đèn đã tắt bước đều, từng bước từng bước hòa mình trong bóng đêm hắc ám.

Màn đêm đột nhiên giáng lâm, bao phủ mặt đất.

Nhìn thân hình khô cằn của lão ta hoàn toàn tiêu tán trong đêm tối, Long Ngũ thở dài, thốt:

- Chuyện này người không tính sai chút nào, Hồ Lực hoàn toàn không để người thất vọng.

Liễu Trường Nhai cũng thở dài.

Long Ngũ hỏi:

- Nhưng ta nghĩ không ra, tại sao Thu Hoàn Ba lại không thể không tới ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi cũng nghĩ không ra.

Long Ngũ tiếp lời:

- Cho nên người không thèm nghĩ tới.

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói:

- Nhưng tôi tin, vô luận chuyện ra sao, sớm muộn gì cũng phơi bày ra ánh sáng.

Hắn quay đầu nhìn Long Ngũ đăm đăm, đột nhiên nói tiếp:

- Có một câu tôi khuyên ông đừng bao giờ quên.

Long Ngũ hỏi:

- Câu gì ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu.

Mắt hấn phát sáng trong màn đêm:

- Vô luận ai phạm tội, cũng đừng mong thoát khỏi cái lưới pháp luật.

oOo

Hoàng hôn.

Ngày nào cũng có hoàng hôn, nhưng không phải hoàng hôn ngày nào cũng giống nhau.

Chuyện này cũng giống như mỗi người khi chết, chết cũng có rất nhiều cách, có người chết quang vinh tráng liệt, có người lại chết bình phàm ti tiện.

Hồ Lực ít ra chết tịnh không ti tiện chút nào.

Linh đường tế điện của lão ta có rất nhiều người, rất nhiều bằng hữu cố cựu và môn sinh của lão, cũng có rất nhiều người mộ danh mà đến viếng, kỳ trung chỉ thiếu có một người.

Tương tư phu nhân chưa đến.

Liễu Trường Nhai hoàn toàn không lo lắng, ngay cả hỏi hấn cũng không hỏi.

Long Ngũ đi, hấn không giữ, hấn biết Long Ngũ nhất định đi, cũng như hấn biết Thu Hoàn Ba nhất định đến.

--- Gặp một người càng thêm phiền não, thà không gặp còn hơn.

Thu Hoàn Ba vốn phải đến, Long Ngũ làm sao mà không đi ?

Hấn tiễn Long Ngũ, tiễn ra tận đầu ngõ, chỉ điềm đạm nói một câu:

- Tôi nhất định sẽ đến tìm ông.

“Chừng nào ?”. Long Ngũ không nhin được, hỏi, “Người chừng nào đến tìm ta ?”.

Liễu Trường Nhai vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên tìm ông để uống rượu.

Long Ngũ cười, thốt:

- Ta thường thường uống rượu ở Thiên Hương Lầu.

Linh đường bày trong đại sảnh bao la cũ kỹ.

Hiện tại Liễu Trường Nhai không biết đã đi đâu, trong linh đường chỉ còn lại lão gia đình đầu bạc và hai đồng nam đồng nữ đứng hai bên quan tài Hồ Lực.

Hiện tại đêm đã khuya lắm rồi.

Ánh sáng mù mờ, rọi lên khuôn mặt già nua mệt mỏi của lão, chẳng khác gì một

tượng người cứng lạnh.

Bốn bên treo màn vải trắng, đằng sau có đồ hình giấy thọ sinh lâu thuyền, kiệu xe ngựa kéo, núi vàng núi bạc.

Kiệu xe giấy đẹp đẽ như thật, có lửa kéo, có cả xa phu, dây cương, roi ngựa, hoàn toàn giống thật, chỉ đáng tiếc Hồ Lực không thể thấy.

Đây là nghi lễ chuẩn bị “tiếp tam” và “bạn dạ” trong hai ngày.

Gió khuya thổi phất phơ mấy tấm màn tang, ánh đèn lóe lên, một bóng người lung linh trong gió.

Khoác áo vải gai dầu cột khăn tang giành cho con cháu, hiếu phục lộ ra đằng sau y phục dạ hành đen tuyền.

Lão gia đình ngẩng đầu nhìn gã, gã quỳ xuống, lão gia đình cũng quỳ xuống, gã dập đầu, lão gia đình dập đầu vái trả.

Một võ lâm đại hào như Hồ Lực, khi qua đời, vốn thường thường có những nhân vật vô danh trên giang hồ điếu tang trong đêm.

Đây không phải là chuyện lạ, tịnh không có gì để kinh ngạc, không có gì để hỏi.

Nhưng người dạ hành lại là người hỏi:

- Hồ lão gia tử thật sự qua đời ?

Lão gia đình gật gật đầu.

- Bao ngày gần đây lão nhân gia rất khỏe, sao lại đột nhiên qua đời vậy ?

Lão gia đình buồn bã đáp:

- Trên trời phong vân bất trắc, số người họa phước khó lường. Chuyện này vốn không ai dự liệu trước được.

“Lão nhân gia vì sao mà chết?”. Người dạ hành hiển nhiên đối với chuyện Hồ Lực qua đời rất quan tâm.

“Phát bệnh mà chết”. Lão gia đình nói, “Ông ta vốn bệnh rất nặng”.

Chung quy người dạ hành cũng thở dài thốt:

- Ta đã lâu không gặp lão nhân gia, không ngờ không còn có thể tái kiến ông ta nữa.

- Đáng tiếc đã trễ một bước.

“Ta có thể diện kiến thi hài của lão nhân gia không?”. Người dạ hành hỏi.

“Không được”. Lão gia đình hồi đáp, “Người khác có thể được, người thì không”.

Người dạ hành chùng như ngạc nhiên:

- Tại sao ta lại không được ?

Lão gia đình trầm mặt, thốt:

- Bởi vì ông ta không nhận ra người.

Người dạ hành lại hỏi:

- Lão biết ông ta không nhận ra ta ?

Lão gia đình lạnh lùng đáp:

- Vì ta không nhận ra người.

Người dạ hành nói:

- Một khi ông ta nhận ra ai, lão cũng nhận ra ?

Lão gia đình gật đầu.

Người dạ hành trầm mặt, nói:

- Nếu ta nhất định phải nhìn ?

Lão gia đình điềm đạm đáp:

- Ta biết người tịnh không nhất định phải nhìn, muốn nhìn ông ta, tịnh không phải là người.

Người dạ hành nhướng mày:

- Lão biết là ai ?

Lão gia đình gật đầu, đột nhiên cười lạnh:

- Ta chỉ thấy một chuyện kỳ quái.

Người dạ hành hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão gia đình đáp:

- Thu phu nhân nếu không tin ông ta đã chết, nếu muốn nhìn thi hài của ông ta, tại sao không tự mình đến, lại sai tên tặc tử ngũ môn này nhiều quấy anh linh của ông ta.

Người dạ hành biến sắc, xoay tay một cái, trên tay đã đeo bao tay da nai chuyên dùng để phát độc và ám khí.

Lão gia đình không thèm để ý tới gã một chút.

Người dạ hành cười khặc khặc, nói:

- Tựu toán ta là tiểu tặc của ngũ môn, tất muốn lấy mạng lão.

Gã vừa chuẩn bị xuất thủ, đúng ngay lúc đó, đột nhiên nghe một thanh âm lạnh lùng nói:

- Câm miệng, cút ra ngoài, cút mau !

Thanh âm cực kỳ mỹ lệ, mỹ lệ như truyền xuống từ trên trời.

Trong linh đường quả nhiên có người thứ ba, nhưng không biết là ở đâu.

Lão gia đình không kinh ngạc chút nào, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu tình, điềm đạm thốt:

- Ta biết người nhất định đến, ta biết người chắc chắn đến.

o0o

Người dạ hành từ từ bước thối lui, ra khỏi linh đường.

Trong linh đường hiện giờ chỉ còn lão gia đình đầu bạc, một ngọn cô đăng âm sâm thê lương.

Nhưng vừa lúc đó, trong linh đường, có thanh âm người khác vang lên.

“Hồ Nghĩ”. Nàng hô hoán tên tuổi lão gia đình, “Người đã biết ta sai gã đến, tại sao người không cho gã xem di dung của lão gia tử?”.

Hồ Nghĩ đáp:

- Bởi vì hấn không xứng.

- Còn ta ? Ta có xứng không ?

- Lão nhân gia vốn đã tính toán người không tin ông ta chết.

- Ồ ?

- Cho nên ông ta đã dẫn ta, nhất định phải đợi người tới, mới mở hòm ra.

“Ông ta muốn tái kiến ta ?”. Nàng cười.

Tiếng cười của nàng vừa mỹ lệ, lại vừa thê lương.

Chìm trong tiếng cười, cổ xa kiêu giảo hốt nhiên bị xé tan thành từng mảnh, chừng như thình lình bị một ngọn lửa thần bí thiêu rụi.

Những mảnh giấy nhỏ bay phất phơ trong linh đường, giống như một bức tranh hồ điệp đầy màu sắc.

Giữa muôn ngàn hồ điệp bay lượn trong không trung, một người khoan thai phiêu khởi, phảng phất một đóa hoa bạch tuyết hốt nhiên nở rộ.

Nàng mặc trường bào trắng như tuyết, trên mặt cũng choàng một tấm khăn như một màn sương mỏng trắng như tuyết, toàn thân phảng phất như một phiến tuyết trắng giữa mù sương, đột nhiên hạ mình trước mặt Hồ Nghĩ.

Trên mặt Hồ Nghĩ hoàn toàn không có một chút biểu tình gì – Tương tư phu nhân nhất định phải đến.

Lão biết như vậy, nàng cũng đã đến.

- Hiện tại ta có thể nhìn di dung của lão nhân gia không ?

“Người đương nhiên có thể”. Hồ Nghĩa điềm đạm đáp, “Thật ra lão nhân gia cũng muốn tái kiến người một lần”.

Quan tài quả nhiên chưa đóng đinh.

Hồ Lực tĩnh tại nằm trong hòm, cơ hồ lão hoàn toàn thanh thản, thanh thản hơn khi còn sống.

Bởi vì lão biết trên thế gian không còn ai có thể bắt lão làm chuyện gì.

Tương tư phu nhân chung quy thở dài nhè nhẹ, thốt:

- Chẳng như lão nhân gia quả thật đã đi trước.

Hồ Nghĩa nói:

- Người chẳng như đâu có muốn ông ta đợi người.

Tương tư phu nhân nói:

- Bởi vì ta biết người chết không thể mang gì đi theo.

Hồ Nghĩa thốt:

- Ông ta quả thật không mang gì theo.

Tương tư phu nhân nói:

- Đã không mang gì theo, nên để lại cho ta.

Hồ Nghĩa thốt:

- Nên đưa cho người, đương nhiên phải đưa cho người.

Tương tư phu nhân hỏi:

- Ở đâu ?

Hồ Nghĩa đáp:

- Ở đây.

Tương tư phu nhân hỏi lại:

- Sao ta không thấy ?

Hồ Nghĩa đáp:

- Vì thứ người đáp ứng đem đến, chưa đem đến.

Tương tư phu nhân nói:

- Ta cho dù có đem tới, ông ta không thể thấy.

Hồ Nghĩa thốt:

- Ta thấy.

Tương tư phu nhân nói:

- Chỉ tiếc ta không thể đáp ứng người, Hồ Nguyệt Nhi không phải là con gái người.

Hồ Nghĩa ngậm miệng.

Tương tư phu nhân hỏi:

- Vật ở đâu ?

Hồ Nghĩa đáp:

- Ở đây.

Tương tư phu nhân thốt:

- Ta không thấy.

Hồ Nghĩa tiếp lời:

- Bởi vì ta chưa thấy Hồ Nguyệt Nhi.

Tương tư phu nhân cười lạnh:

- Chỉ sợ người vĩnh viễn không thể thấy nàng.

Hồ Nghĩa cũng cười lạnh, thốt:

- Vậy thì người cũng vĩnh viễn không thể thấy những vật đó.

Tương tư phu nhân nói:

- Ta ít ra thấy được một chuyện.

Hồ Nghĩa thốt:

-Ồ ?

Tương tư phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta ít ra có thể thấy cái đầu người rơi xuống.

Hồ Nghĩa thốt:

- Chỉ đáng tiếc đầu ta là một vật không có giá trị.

Tương tư phu nhân nói:

- Vật không có giá trị, đôi khi ta cũng muốn lấy.

Hồ Nghĩa thốt:

- Vậy thì người cứ tự tiện lấy.

Tương tư phu nhân đột nhiên mỉm cười:

- Người biết rõ ràng ta không muốn người chết.

Hồ Nghĩa thốt:

-Ồ ?

Tương tư phu nhân nói:

- Một khi người còn nói được, ta có phương pháp làm cho người khai ra.

Bàn tay lan hoa của nàng đột nhiên xuất chiêu.

Hồ Nghĩa đứng bất động.

Nhưng có một bàn tay khác giơ lên, nhanh như chớp nghênh đỡ bàn tay nàng.

Trong linh đường tịnh không có người thứ ba, bàn tay này từ đâu tới ? Từ trong quan tài ?

Trong quan tài hoàn toàn không có bàn tay nào giơ ra.

Đây không phải là bàn tay người chết, đây là bàn tay người giấy.

Người giấy tan rã, biến thành vô số hồ điệp bay lượn trên không trung.

“Ta đã ở đây đợi nàng”. Hồ điệp bay lượn trên không trung, để lộ một khuôn mặt tươi cười.

Liễu Trường Nhai đang cười.

Nhưng trên khuôn mặt tươi cười đó, chừng như hiển lộ vẻ bi thương.

Bởi vì chưởng phong của hắn đã thổi bay tấm khăn choàng mặt của Tương tư phu nhân, hắn chung quy đã thấy mặt Tương tư phu nhân.

Hắn vĩnh viễn không tưởng tượng được nữ nhân thần bí âm trầm đó, chính là Hồ Nguyệt Nhi.

o0o

Long Ngũ khoác áo lông chồn, nằm nghiêng trên trường kỷ, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, thì thầm:

- Sao năm nay tới giờ vẫn chưa có tuyết ?

Không ai trả lời y, y không kỳ vọng có ai trả lời.

Tần Hộ Hoa ít khi mở miệng.

--- Một người bắt đầu hóa ý nghĩ thành lời nói như vậy, biểu thị người đó đã trở thành già rồi.

Long Ngũ đột nhiên nhớ câu đó, vừa nhớ lại quên, hỏi:

- Ta thật sự già rồi sao ?

Y nhẹ nhàng xoa xoa những nếp nhăn nơi khóe mắt, trong tâm chợt khơi dậy một niềm tịch mịch.

Tần Hộ Hoa đang hâm rượu cho y.

Y luôn uống rất ít, nhưng gần đây mỗi ngày phải uống hai chén.

--- Chừng nào người đến gặp ta ?

--- Đương nhiên ta uống giùm người.

Ngoài cửa có tiếng chân người, một gã vận thanh y đội nón tiểu nhị bưng tô bước vào.

Long Ngũ không quay đầu lại, đột nhiên cười:

- Lần này trong tô không có ba bàn tay chứ ?

Liễu Trường Nhai quả nhiên đã đến.

Hắn cũng cười, vừa cười vừa giở cái đĩa nhỏ úp trên tô:

- Chỉ có một bàn tay, một bàn tay trái.

Trong tô quả có một cái tay gấu, Long Ngũ đã sai nhà bếp hầm suốt ngày.

Rượu cũng vừa ấm.

“Ta biết người nhất định đến”. Long Ngũ cười lớn, “Người đến thật đúng lúc”.

Tần Hộ Hoa rót đầy chén, chỉ hai chén.

Liễu Trường Nhai không nhịn được, hỏi:

- Lão không uống sao ?

Tần Hộ Hoa lắc đầu.

Lão chỉ nhìn Liễu Trường Nhai một lần, quay đầu, trên mặt không có một chút biểu tình.

Liễu Trường Nhai cũng nhìn lão, trong tâm chợt thấy mái tóc bạc đó, khuôn mặt khô cằn như gỗ chết đó, rất giống Hồ Nghĩ.

Cũng như mỗi lần hắn gặp Hồ Nghĩ, cũng không thể tự chủ cứ nghĩ về Tần Hộ Hoa.

Có phải vì họ vốn cùng một dạng người ? Vô luận là ai nhìn thấy vẻ mặt của họ, cũng không thể không tưởng tượng như vậy.

Trong tâm Liễu Trường Nhai đang nghĩ gì ?

Hắn cười, nhưng nụ cười rất ảm đạm, giống như bầu trời ảm đạm âm trầm bên ngoài cửa sổ.

- Đây quả là khí hậu tốt để uống rượu.

Long Ngũ quay đầu cười:

- Cho nên ta đã chuẩn bị hai hồ rượu ngon chờ người.

Liễu Trường Nhai uống cạn chén:

- Quả nhiên là rượu ngon.

Khi hấn ngồi xuống, khuôn mặt tỏ vẻ khoan khoái, một chén rượu hảo hạng, luôn luôn có thể làm cho tâm tình khai lãng.

Long Ngũ nhìn hấn đăm đăm, hỏi dò:

- Người mới đến ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ừm.

Long Ngũ thốt:

- Ta vốn tưởng người đến nhiều ngày rồi.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi ... tôi đến trễ.

Long Ngũ cười, thốt:

- Đến trễ còn hơn là không đến.

Liễu Trường Nhai trầm ngâm, im lặng một hồi lâu.

“Ông lầm rồi”. Hấn đột nhiên nói, “Đôi khi không đến lại tốt hơn”.

Câu nói của hấn hiển nhiên không phải giành cho hấn.

Long Ngũ hỏi:

- Người đang nói tới ai ?

Liễu Trường Nhai uống cạn thêm một chén:

- Ông nên biết tôi nói ai.

- Nàng thật đã đi ?

- Ừm !

- Người gặp nàng ?

- Ừm !

- Người nhận ra nàng ?

- Ừm !

- Có phải người nói là Hồ Nguyệt Nhi ?

Liễu Trường Nhai đã uống cạn chén thứ năm:

- Nàng đương nhiên hoàn toàn không phải là Hồ Nguyệt Nhi thật.

Long Ngũ hỏi:

- Người đã gặp Hồ Nguyệt Nhi thật ?

Liễu Trường Nhai gạt đầu, cạn chén thứ sáu.

Long Ngũ hỏi:

- Nàng bắt cóc Hồ Nguyệt Nhi, lợi dụng Hồ Nguyệt Nhi để uy hiếp Hồ Lực, rồi lại giả Hồ Nguyệt Nhi để gặp người ?

Liễu Trường Nhai uống cạn chén thứ bảy, đột nhiên hỏi:

- Ông có biết nàng kết cục ra sao không ?

Long Ngũ thốt:

- Ta không nghĩ tới.

Y cũng cười, nụ cười cũng như khí hậu ảm đạm bên ngoài:

- Ta đã biết dạng người của nàng.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Nhưng ông không biết kết cục.

“Ta không biết”. Long Ngũ chậm chậm nói, “Nàng là dạng người nào thì có kết cục dạng đó”.

Y cười gượng:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu, câu nói này ta không quên.

Liễu Trường Nhai muốn cười mà không cười được, hắn đã uống cạn một hồ rượu.

Long Ngũ cũng uống một chén, đột nhiên nói:

- Nhưng ta thủy chung không nhìn ra lão già đó.

- Ông muốn nói Hồ Nghĩa ?

Long Ngũ gạt đầu, thốt:

- Ta vốn nghi ngờ lão ta mới chính là Hồ Lực.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ồ ?

Long Ngũ tiếp:

- Ta nghi ngờ rằng, cả hai người là Hồ Lực.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi không hiểu.

Long Ngũ nói tiếp:

- Người không nghe nói, trên giang hồ có một người gọi là Âu Dương huynh đệ ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi có nghe nói.

Long Ngũ thốt:

- Âu Dương huynh đệ vốn không phải là huynh đệ hai người, tên của hần là Âu Dương Huynh Đệ.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi biết.

Long Ngũ nói tiếp:

- Âu Dương Huynh Đệ bất quá là một người, Hồ Lực đương nhiên có khả năng là hai người.

Liễu Trường Nhai chung quy hiểu ý của y.

Long Ngũ hỏi:

- Người có nghĩ qua khả năng này chưa ?

“Không”. Liễu Trường Nhai đáp, “Mối quan hệ giữa người và người, vốn không có người thứ ba thấu hiểu”.

Hần nhin không được, nhìn sang Tần Hộ Hoa – mối quan hệ giữa Tần Hộ Hoa và Long Ngũ, cũng rất kỳ diệu.

Hần thở dài, nói:

- Vô luận là sao, chuyện này chúng ta hoàn toàn không có cách nào biết được.

- Tại sao ?

- Bởi vì Hồ Nghĩa cũng không sống sót ra khỏi linh đường.

--- Hồ Nghĩa “cũng” không.

Chữ “cũng” này bao hàm một ý tứ khác ? Có phải là có một người khác “cũng” chết tại linh đường ?

Có thể sống sót rời khỏi linh đường, chỉ có một mình Liễu Trường Nhai ?

Long Ngũ không hỏi. Y không muốn hỏi, cũng không chịu hỏi.

“Vô luận là sao, vụ này chung quy đã kết thúc”. Y lấy thêm một hồ rượu, rót đầy chén của Liễu Trường Nhai.

Liễu Trường Nhai uống cạn chén ngay lập tức:

- Nhưng tôi vốn không nghĩ vụ án sẽ kết thúc như vậy.

“Người vốn nghĩ gì ?” Long Ngũ hỏi, “Người vốn không phải một mục hoài nghi ta chứ ?”.

Liễu Trường Nhai hoàn toàn không phủ nhận:

- Ông vốn là một người rất khả nghi.

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi cho đến bây giờ, cũng không hoàn toàn hiểu ông.

“Còn người ? Cả người cũng không có ai hoàn toàn hiểu được ?”. Long Ngũ cười: “Ta đó giờ cũng cảm thấy kỳ quái, vì ngay cả bọn Hồ Lực cũng không thể điều tra ra lai lịch của người”.

Liễu Trường Nhai cười, thốt:

- Đó là vì tôi không có lai lịch vĩ đại.

Long Ngũ nhìn hấn đăm đăm, nói từng tiếng:

- Hiện tại người có thể cho ta biết, người thật sự là ai không ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Ông cùng Hồ Lực đã điều tra tôi cho tới tiểu thành rồi.

Long Ngũ thốt:

- Chúng ta không thể tìm ra nguồn gốc.

Liễu Trường Nhai nói:

- Các ông đương nhiên điều tra không ra.

Hấn cười cười nói tiếp:

- Bởi vì tôi vốn sinh trưởng ở tiểu thành, ngày qua ngày sống một cuộc đời rất bình phàm.

Long Ngũ hỏi:

- Còn hiện tại ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Hiện tại tôi chỉ bất quá là một gã bộ khoái trong tiểu thành.

Long Ngũ ngẩn ngơ:

- Dạng người như người, chỉ là một gã bộ khoái tiểu thành ?

Liễu Trường Nhai gật đầu, nói tiếp:

- Các ông điều tra không ra lai lịch tôi, chỉ vì các ông không nghĩ tới tôi chỉ là một gã bộ khoái.

Long Ngũ không nhin được, thở dài, cười khổ nói:

- Ta thật sự không nghĩ tới.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Các ông gặp được tôi, cũng chỉ bất quá vì ông trời tấu xảo bắt tôi điều tra vụ này, nếu không chỉ sợ các ông vĩnh viễn không biết trên thế gian này có một người như tôi.

Long Ngũ hỏi:

- Người nói thật ?

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Ông không tin ?

Long Ngũ thốt:

- Ta tin, nhưng ta có một điểm nghi không ra.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Điểm nào ?

Long Ngũ nói:

- Dạng người như người, lại chịu làm bộ khoái ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi luôn luôn làm chuyện gì tôi muốn làm.

Long Ngũ hỏi:

- Người thật sự muốn làm một bộ khoái ?

Liễu Trường Nhai gật đầu.

Long Ngũ cười khổ:

- Có người muốn trở thành anh hùng hào kiệt, có người muốn làm quan cao lộc hậu, có người cầu danh, có người cầu lợi, những người đó ta đã thấy qua.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Nhưng ông chưa thấy qua dạng người muốn trở thành bộ khoái.

Long Ngũ nói:

- Người như người quả thật không có nhiều.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nhưng trên thế gian anh hùng hào kiệt có quá nhiều, thì cũng phải có vài người như tôi, đi làm những chuyện người khác không tưởng tới mà cũng không muốn làm.

Hắn cười, nụ cười đột nhiên biến chuyển cực kỳ khoan khoái:

- Vô luận là sao đi nữa, bộ khoái cũng là một con người, một con người sống trên thế gian, làm những chuyện hắn thật sự muốn làm, hắn tự nhiên rất thỏa mãn.

- HẾT -